

Naše slike nam kažejo razne prizore z bojišča. Na str. 635. vidimo, kako Japonci izkazujejo zadnjo čast padlim ruskim častnikom. Dva vojaška duhovnika v obredni obleki opravljata pogrebne molitve. Pogreb torej tudi pri Japoncih ni le „civilen“. Častnik, ki se sklanja k tлом, prižiga kadilo. Tudi vence so položili na rakev. Tako so pokopavali Japonci častnike pač le po manjših bojih. Po velikih bitkah je obležalo na tisoče mrličev dalj časa nepokopanih.

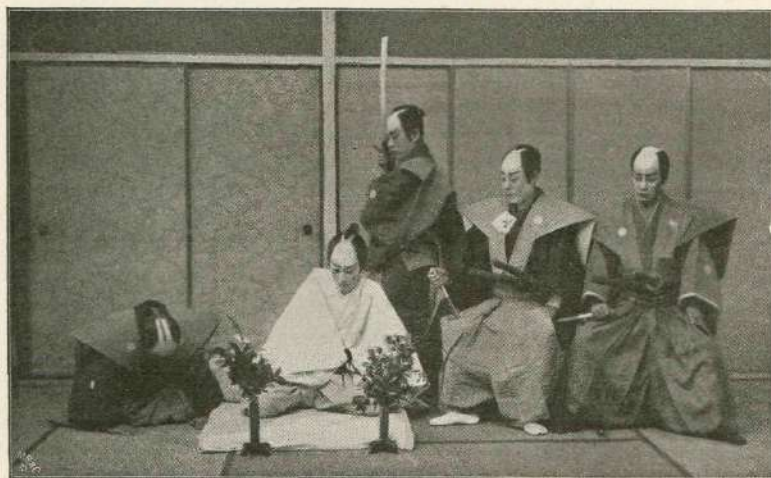

Ruski general Čičagov.

Potem so jih pokopavali kar na kupe v velikih jamah, katere so posuli z apnom, ali so jih naložili na grmade, polili s petrolejem in zažgali.

Čifu (str. 636.) je kitajsko pristanišče, ki so ga v zadnjem času mnogo imenovali. Odtod prihajajo večinoma angleška poročila o morskih bitkah in o bojih pri Port Arturju. Tu sem je pribežal tudi „Rešiteljni“, katerega so Japonci napadli in vzeli proti mednarodnemu pravu.

Harakiri. Prav poseben japonski „obred“ nam kaže spodaj naša slika. To je slovesni japonski samoumor. Japonci so v veliki večini še pogani, in zato imajo tudi o smrti drugačne misli, kakor mi. Harakiri je samoumor, ki se izvrši s tem, da si morivec prepara trebuh. Kakor turški sultan pošlje visokim uradnikom, ki so zaslužili smrt, svileno vrstico s poveljem, da se naj obesijo ali zadavijo ž njo, tako je japonski mikado ukazal plemičem, ki jih je hotel spraviti na drugi svet, da si naj trebuh preparajo. Tudi vojaki, ki se hočejo ogniti sramoti, izvrše harakiri. Ko je admiral Skrydlov zajel japonske prevozne ladje na morju in jih potopil, je mnogo vojakov prehitelo smrt v morskih valovih s tem prav japonskim načinom samoumora. A kako pride Japonec do tega, da si ravno trebuh prepara? Saj to ni niti najlažja niti najlepša smrt! Odgovor na to nam dajo japonski modrijani, ki uče, da je sedež duše v trebuhu; harakiri jo torej najhitrejšje reši iz telesne ječe! Poganski Japonci torej ta samoumor smatrajo za slovesno dejanje, pri katerem samoumivec samega sebe žrtvuje svoji časti. V prejšnjih časih je tudi sodišče obsojalo plemiče k takemu samoumuru. Japonec, ki je hotel izvršiti to strašno dejanje, je sklical svoje najboljše prijatelje. Pred domačim oltarjem je bila pregrnjena na fleh preproga, na katero je sedel tako, da so se kolena dotikala tal. Za njim je stal eden bližnjih sorodnikov z mečem v roki. Samoumivec je vzel ostro britev in se nagnil naprej, kajti bilo bi sramotno, ako bi umirajoč padel nazaj. S kratkimi besedami je povedal, zakaj si vzame življenje, in nato si je porinil britev v život in ga prerezal. Za njim stoječi sorodnik mu je takoj nato z mečem odsekal glavo. — Zdaj sodišče več ne obsoja k samoumuru, a ohranil se je še. Upati je, da prodirajoči krščanski nazori odpravijo ta nečloveški poganski običaj.

HARAKIRI.